

Oeuvre 2

§

jacques van der borght

© 2026 Jacques van der Borght

ISBN 9789465389554s

§

Stalker

§

jacques van der borght

Leuk om te weten

Dit verhaal heeft me heel wat opgetrokken wenkbrauwen opgeleverd. “Jij hebt een zieke geest”, is me meermalen meegedeeld. Tsjá... één van de dingen die ik in mijn hoedanigheid als schrijver heb geleerd, is dat je de schaamte voorbij moet. Je schrijft over leven en dood, over pijn en verdriet en liefde. Over seks ook en dat is letterlijk met de billies bloot. “Het komt allemaal uit jouw hoofd...”

Ja dat klopt, hoewel ik kan putten uit een rijke ervaring met rare mensen, voornamelijk door mijn werk. In de vrouwenhulpverlening en de jeugdzorg ben ik wel wat rare knakkers tegen het lijf gelopen. Dat vormt inspiratie. Ik heb dan ook nooit het gevoel dat ik iets zit te verzinnen. De verhalen vertellen zich tegen mij en ik schrijf ze op.

Mijn dochter zei ooit: “Ik denk dat ik het wel een goed boek zou vinden, als jij het niet geschreven had.”

Kinderen willen niet weten dat hun ouders een seksleven hebben...

Maar zoals gezegd: ik ben (allang) de schaamte voorbij. Het zijn mijn verhalen en ik schrijf ze op omdat ik dat moet. Dat doe ik al van kinds af en zal ik blijven doen totdat ik doodga.

Jvdb

Tilburg, maart 2026

0. PROLOOG

Vandaag is er iets ongelooflijks gebeurd. Zoals altijd was ik mijn teerst beminde gevolgd naar het winkelcentrum en zag met genoeg hoe ze haar wagentje vulde met de boodschappen voor het weekend. Ze had een flinke kar vol en heel wat in te pakken. In dat gedoe liet ze haar handtas hangen aan het boodschappenwagentje, stapte op haar fiets en reed weg. Sprakeloos en in eerste instantie verlamd keek ik naar die tas. Daarna aarzelde ik geen seconde, griste hem van het karretje en liep meteen het winkelcentrum weer in. Bij de schoenmaker liet ik van al haar sleutels een exemplaar bijmaken. Vijf minuten later heb ik haar tas afgegeven bij de receptie van de supermarkt.

“Nou, daar zal de mevrouw die hem heeft laten hangen blij mee zijn.”

De baliemedewerkster kijkt me glimlachend aan:

“Gelukkig dat er nog eerlijke mensen zijn.”

Als ik naar de uitgang loop, zie ik mijn hoogst aanbedene in alle staten binnenkomen. Die zal zo meteen blij zijn dat haar tas terecht is en dat alles er nog in zit. Vlak naast het winkelcentrum zit de nachtopvang voor daklozen dus hier je tas verliezen, betekent meestal dat je hem ook echt kwijt bent. Glimlachend bevoel ik de sleutels in mijn broekzak...

1

Alles stond stil toen ik haar voor het eerst zag. De bliksem sloeg in en in één klap was het Crystal Clear helder, geen misverstand mogelijk:

DIT IS DE VROUW VAN MIJN LEVEN!

In hoofdletters, vetgedrukt. Ik prijs mezelf gelukkig. Hoeveel mannen zijn er niet die dit moeten missen? Mannen die alleen blijven of met minder genoeg nemen. Ik bof. Je maakt zoiets maar eens in je leven mee en dan moet je toeslaan, je kans grijpen. Want een tweede komt er niet. De vrouw van je leven, daar is er maar één van...

Daar staat ze, ongeveer tien meter van me af en ze is oogverblindend: kort geknipt hoogblond haar, een schattig wipneusje en amandelvormige ogen. Ze staat elegant op haar hooggehakte laarsjes. Ze heeft een slank zandloperfiguurtje dat uitstekend uitkomt in haar getailleerde jasje. Ze leest de Metro en heeft haar kraag opgeslagen tegen de kou. Als de trein komt aangereden, trippelt ze snel naar de deur om als eerste binnen te zijn. Ik volg haar, ik kan niet anders. Als we wegrijden, zie ik de trein die ik eigenlijk had moeten nemen op het tegenovergelegen perron arriveren.

“Uw plaatsbewijs alstublieft.”

Ik overhandig mijn kaartje.

“U zit in de verkeerde trein meneer.”

“Oh, eh, nee, nee... mijn plan is op het laatste moment veranderd, ik had geen tijd meer om een ander kaartje te kopen.”

“Het spijt me meneer, maar dan moet ik u een boete opleggen.”

De conducteur trekt zijn boekje te voorschijn. Het kan me niet schelen. Ik heb alleen maar oog voor de allermooiste die aan de andere kant van de coupé zit en ik in de gaten probeer te houden.

“Waar wilt u heen meneer?”

Tja, waar wil ik heen? Ik ken de reisbestemming van de liefste van de wereld niet.

“Wat is de eindbestemming van deze trein?”

De conducteur kijkt me vreemd aan.

“Schiphol...”

“Oké, dan wil ik naar Schiphol.”

De conducteur fronst maar gaat verder om mijn kaartje en boete in orde te maken. Ik ben blij dat mijn schone jonkvrouwe met haar rug naar me toe zit want ik schaam me een beetje dat ik hier zit als zwartrijder. Ze mag geen verkeerde indruk van me krijgen.

“Hallo?”

“Waar blijf jij verdomme?”

“Chef...”

“Waar hang je uit? Ik heb je hier nodig!”

“Het spijt me chef, er kwam iets tussen.”

“Er kwam iets tussen?! Ben jij nou helemaal belazerd. We moeten hier een viergangen menu voor honderd mensen klaar krijgen en dan komt er iets tússten?! Ik wil dat je binnen een half uur hier bent klootzak.”

“Sorry chef... ik zit in de verkeerde trein, dat lukt niet meer.”

Tuut, tuut, tuut.

Het object van mijn aanbidding is prachtig. Ik kus de grond waarop ze loopt. Ze lijkt een beetje op het meisje van de Belinda sigaretten. Ze is in Utrecht uit de trein gestapt en is via Hoog Catharijne het centrum ingelopen. Als een ballon aan een touwtje zweef ik achter haar aan. Na een kwartiertje loopt ze het kantoor van een populair vrouwenblad binnen. 'SHE magazine' staat in grote letters op de gevel. Ik zoek een plaatsje op een bankje in het park schuin aan de overkant. Tussen de bomen door kan ik de gevel in de gaten houden.

"Hallo?"

"Ik had godverdomme gezegd dat jij binnen een half uur hier moest zijn!"

"Het spijt me chef, vandaag gaat helemaal niet meer lukken..."

"..."

"Chef?"

"Dan hoef je ook niet terug te komen. Je bent ontslagen lul!"

Mijn baan kwijt. Ach... banen genoeg terwijl er maar één de allerlekkerste van de wereld is. Ik haal mijn schouders op. Het is koud, herfstig. Ik sla de kraag op van mijn jasje en houd mijn ogen gericht op het kantoorpand. Een beetje kou is niet erg. Hoe zou ze heten? Het zou een afknapper zijn als ze een stomme naam heeft. Mooie meisjes moeten een mooie naam hebben. De verleiding is groot om een naam voor haar te bedenken, maar dat kan ik beter niet doen. Vol schaamte denk ik terug aan tien jaar geleden.

Ik ben nog nooit zo vernederd als toen ik vijftien was op het VMBO. Smoorverliefd was ik op Mena, een meisje dat een klas hoger zat dan ik. Elke dag zag ik haar op het schoolplein, in de kantine, op straat. Een onbereikbare

liefde. Ik was een puisterige puber en jonger dan zij. Bovendien had Mena verkering. Voor haar vriend voelde ik alleen verachting; een kale rat met een gouden ooring en een scooter. Ik wist aanvankelijk niet hoe ze heette en had zelf 'Melissa' bedacht. Een poëtische naam die haar schoonheid recht deed. Ik schreef mijn liefde van me af in een dagboek en op een zekere dag schoor ik zelfs mijn hoofd kaal. Als zij nou op kale jongens valt... Ik werd vooral uitgelachen, door mijn vrienden, door docenten. Mijn ouders waren woest.

Mijn allermooiste komt bij SHE magazine naar buiten! Samen met drie andere vrouwen. Collega's? Ik volg ze de hoek om maar zie dan dat ze in een auto stappen. Vertwijfeld blijf ik achter op het trottoir en kijk haar na. Ik mag haar niet uit het oog verliezen. Ik weet nog helemaal niks van haar! Ik hoop dat ze vandaag wel met de trein teruggaat naar huis. Omdat ik geen alternatief heb, ga ik met een angstig hart terug naar het station. Ik koop een broodje op Hoog Catharijne en installeer me op het perron vanaf waar de trein voor onze terugreis vertrekt. En nou maar hopen dat ze komt opdagen.

Mijn adoratie voor Mena begon op te vallen. Mijn staren (en blozen als ze terugkeek), mijn verachtende blikken voor haar vrijer. Mijn klasgenoten maakten me er belachelijk mee:

"Hé, daar is je liefje."

Ik keek altijd meteen om, zelfs als ze er helemaal niet was. Ik was de risee van de klas. In zo'n kleine school blijft zoiets niet lang geheim. Toen ik in de kantine in mijn dagboek aan het schrijven was, rukte Mena's vriendje het ineens onder mijn neus weg. Ik geloof niet dat ik ooit zo in paniek ben geweest. Ik vloog hem aan, maar zijn maten wisten me van hem af te trekken. Hardop las hij voor, maakte mij en mijn liefde voor 'Melissa' belachelijk. Zij lachte nog harder dan de rest. De grootste vernedering van mijn leven en hoe zoet wraak later ook kan smaken, de vernedering blijft, die schade is aangericht en de schande nooit meer weg te poetsen.

Om kwart voor vijf komt ze het perron op getrippeld. Godzijdank! Er valt een loden last van mijn schouders. In mijn gedachten was ik haar al voorgoed kwijt. Ik was al van plan de volgende ochtend weer op dezelfde tijd aan het station te gaan staan om haar op te wachten. Maar stel dat ze helemaal niet bij mij in de stad woonde, dat ze er een nachtje gelogeed had... Ik zou kunnen wachten tot ik een ons woog en haar nooit meer terugvinden. In dat geval zou ik weer naar Utrecht gaan, naar SHE magazine. Maar ze is er, Gode zij gedankt, ze is er.

Terug in het zuiden volg ik haar vanaf het station. Ze is te voet en gaat binnen in een flat aan de rand van het centrum. Hier kan ik haar niet volgen maar even later zie ik haar op de vierde etage over de galerij lopen en een woning binnengaan. Nu weet ik waar ze woont. Rust! Als ik zelf eenmaal thuis ben, voel ik pas hoe moe ik ben. Ik heb geen boodschappen gedaan en niks in huis. Ik haal een biertje uit de ijskast en plof op de bank.

“Gino’s, kan ik u van dienst zijn?”

“Kunt u een peperonipizza bezorgen?”

“Tuurlijk meneer, wat is uw telefoonnummer?”

Via Google heb ik het colofon van SHE magazine gevonden en ontdekt dat mijn meisje daar als freelancer werkt op de moderedactie. Haar naam is Jessica de Wildt en ze is zevenentwintig. Mena was ook twee jaar ouder dan ik. Voor Jessica voorspel een mooie carrière en een gelukkig leven. Nu ik zelf mijn baan kwijt ben, heb ik de vrijheid een nieuw beroep te kiezen. Deze kans is ongelooflijk. Jessica zal onder de indruk zijn hoe goed we bij elkaar passen: een journaliste en een schrijver, want dat zal mijn nieuwe beroep worden. Het kan toch niet mooier. Zo zie je maar dat toeval niet bestaat, alles is voorbestemd. Ik realiseer me dat ‘houden van’ een werkwoord is: je moet investeren in je relatie. En van deze moordvrouw ga ik werk maken!

Van het vriendje van Mena had ik ook werk gemaakt. Het mocht natuurlijk niet onbestraft blijven hoe hij me had vernederd. Ik had hem langdurig geobserveerd en een plan gemaakt. Tijdens de krokusvakantie sloeg ik mijn slag. Het was carnaval en destijds waren maskers erg gewild, die waren gemaakt naar het schilderij 'de schreeuw' van Edvard Munch. In een seksshop had ik handboeien gekocht. Ik moest lang wachten in het gangetje achter het huis van mijn prooi. Uiteindelijk kwam hij naar buiten met zijn scooter. Ik had mijn 'schreeuw' masker op. In een vloeiende beweging sloot ik de ene handboei om zijn pols en maakte de andere vast aan het stuur. Op mijn gemak overgoot ik de scooter met benzine en stak hem aan. Hij kon geen kant op en gilte als een speenvarken. Hij probeerde de afstand tussen zichzelf en de scooter zo groot mogelijk te maken maar hij zat er natuurlijk met zijn hand aan vast. Die hand verbrandde zodanig dat hij later geamputeerd moest worden. Mena moest al snel niks meer van hem hebben. Dat vervulde mij met een diepe vreugde.

2

“She Magazine, kan ik u helpen?”

“Kunt u me doorverbinden met Jessica de Wildt?”

“Momentje...”

Ik had haar vanmorgen weer opgewacht en in de trein gevolgd. Na een hele dag gepost te hebben op mijn bankje in het park, lopen we nu weer terug naar het station. Ik ben door en door koud. Ik zie Jessica zo'n vijftig meter voor me uit lopen.

“Sorry, ze is niet meer op de redactie, kan ik een boodschap aannemen?”

“Heeft u haar mobiele nummer, dan bel ik haar daar wel even op.”

“Oh, even kijken... hebt u iets om te schrijven?”

Als ik even later haar mobiele nummer toets, zie ik dat ze haar tas open wil maken. Ik hang op. Het gaat goed...

Er gaat veel tijd in zitten om Jessica beter te leren kennen. En ik moet voorzichtig zijn. Ze mag niet in de gaten krijgen dat ze wordt gevolgd. Maar ook haar burens of vriendinnen niet. Dat ze zich af gaan vragen wie die vent is die steeds bij hun flat rondhangt. Ik heb lang ondergoed gekocht. ‘Thermo-ware’, houdt me een beetje warm. Ik breng veel tijd buiten door en we hebben een gure herfst. Achter Jessica's flat loopt een fietsroute die veel gebruikt wordt. Druk met scholieren en mensen die van en naar het centrum gaan. Vaak fiets ik op en neer over dit fietspad. Er is voortdurend fietsverkeer, dus dat valt niet op. Zojuist zag ik Jessica uit haar flat komen met een vuilniszak. Ze loopt over de galerij naar de liften maar komt even later alweer terug zónder haar afval. Waarschijnlijk is er dus een stortkoker bij de liften in de buurt. Onder aan de flat is een aanbouw met een dubbele deur. Ik denk dat daar containers staan. Ineens valt me in dat het

goed mogelijk is dat die deuren niet op slot zijn. De reinigingsdienst moet immers die containers komen legen en vaak kunnen bewoners daar ook zelf grof afval naartoe brengen.

Voorzichtig probeer ik de deur. Open! Meteen ga ik naar binnen. De ruimte is slecht verlicht met één tl-buis vlak achter de deur. Het ruikt niet fris en er staan ongeveer tien containers. Eentje staat geopend onder de stortkoker. De vuilniszak van Jessica heb ik snel gevonden. Ik koester hem als een schat en neem hem mee naar buiten. Snel naar huis! Inwendig jubelend fiets ik tegen de wind in.

Investeren, daar gaat het om. Je relatie is niet zomaar iets vanzelfsprekends. In She Magazine, dat ik vandaag heb gekocht, heb ik gelezen dat veel mannen bang zijn voor intimiteit. Vrouwen knappen daarop af, voor hen drááit het juist om de intimiteit in een relatie. Zoiets beschouw ik dan ook als aandachtspunt. Ik wil alles doen om Jessica beter te leren kennen. Ook haar intieme dingen. Zo ontdek ik terwijl ik haar vuilnis zorgvuldig uitpluis, dat ze Libresse inlegkruisjes gebruikt en de pil slikt (microgynon 30). Ze heeft een Visa Creditcard en een rekening bij de ABN AMRO.

Zorgvuldig observeren heeft ertoe geleid dat ik meerdere vuilniszakken van Jessica heb kunnen veroveren. Met de grootst mogelijke precisie probeer ik ze te analyseren.

Als Jessica ongesteld is, gebruikt ze meestal OB en Always maandverband (normaal). Ze houdt van biologisch eten. Haar parfum is Cool Musk. Ze gebruikt Dentifixx tandpasta. Ik durf mezelf inmiddels wel een 'Jessica deskundige' te noemen. Ik weet veel van haar en over haar. Zij weet zelf (nog) niet welk geluk haar ten deel is gevallen; ze is nog niet op de hoogte van mijn aanbidding. Het juiste moment is nog niet aangebroken. Zoals gezegd, je hebt maar één kans en die moet je grijpen, niet verknallen.

Ik houd nauwgezet een dagboek bij om haar later te kunnen verrassen met de inspanningen die ik verricht heb. Wat zal ze verbaasd zijn en misschien zelfs trots als ze zich realiseert dat ik eerst grondig en discreet onderzoek heb gedaan. Echt mijn best heb gedaan om haar beter te leren kennen zodat ik aan kan sluiten op haar level. In een goede relatie heb je geen geheimen voor elkaar. Jessica heeft één zonde, ze rookt. Wel niet zoveel, maar ze rookt. Voor het moment vergeef ik haar dit, maar later zal ze moeten stoppen. Het is slecht voor haar; roken zal haar huid lelijk maken en ervoor zorgen dat ze onaangenaam ruikt. Dat kan natuurlijk niet. Op het juiste moment zal ze dat zelf ook begrijpen. En ophouden. Ik zou trouwens ook graag zien dat ze de pil ononderbroken gaat slikken. Zo'n onhandig en gênant fenomeen als menstruatie hoeft toch niet meer vandaag de dag. Ik vind het ook absoluut niet passen bij een vrouw die zo perfect is. Dat ze dat zelf niet snapt! Nou ja, Keulen en Aken zijn ook niet in één dag gebouwd. Details die later nog wel aan bod komen.

Ik vergezel mijn liefste graag bij het boodschappen doen. Ik volg haar discreet en onopvallend. Het doet me deugd te zien dat ze magere en biologische producten koopt. Het is belangrijk dat ze goed voor zichzelf zorgt. Het zou toch heiligschennis zijn om slordig om te gaan met zo'n goddelijk lijf. Dat ze rookt is daarmee des te onbegrijpelijker.

3

Geduld is een schone zaak. Ik ben er inmiddels achter dat Jessica alleen woont in haar flat bij het centrum. Ik heb haar zorgvuldig in de gaten gehouden: hoe laat gaat ze weg, hoe laat komt ze terug. Elke vrijdagochtend als ze naar haar werk is, komt er een mevrouw van middelbare leeftijd rond negen uur en vertrekt weer om een uur of twaalf. De poets denk ik.

Het was een godsgeschenk dat ze haar tas aan haar boodschappenwagen had laten hangen. Ik ben haar vanochtend gevolgd naar het station en heb haar in de trein naar Utrecht zien stappen. Ik ben achtergebleven en nu sta ik voor haar deur. Snel steek ik de sleutel in het slot en ga naar binnen. Een kleine hal, er hangt de geur van speculaas. Ik ben in Jessica 's woning! Ik kijk om me heen, snuif diep en laat tot me doordringen dat ik in haar huis ben. Ik ben in haar huis! Ik check alle binnendeuren.

In de slaapkamer zie ik een onopgemaakt bed. Het lijkt erop dat Jessica overhaast is opgestaan. Onder het donsdek is het nog warm, háár warmte! In een impuls trek ik mijn kleren uit en ga in het bed liggen. Ik voel haar warmte op mijn blote huid, ik ruik haar geur op het kussen. Ik stik bijna van geluk! Ik lig in haar bed en voel haar, ruik haar. Ik kronkel en draai me óm en óm in haar bed, ik wil haar voelen op mijn lijf. Ik ben uitzinnig van vreugde en kan daar niets anders mee dan het moment beleven.

Na een eeuwigheid sta ik op, naakt loop ik door het appartement. Mijn erectie priemt als een vlaggenstok voor me uit. Ik sta in de badkamer en zie een badjas hangen. Ik trek hem aan en voel de stof op mijn huid. Zo heeft zij die vanmorgen

op haar huid gevoeld. Ik zie haar tandenborstel en poets er mijn tanden mee zoals zij dat vanochtend ook deed, ik proef haar, ze zit in me! In de wasmand vind ik haar gedragen slipje, als ik het aantrek, wordt het me teveel; sidderend zak ik door mijn knieën en kom klaar. Jessica, ik hou van je!

Zorgvuldig ruim ik alles op. Ik zorg ervoor dat niets mijn aanwezigheid verraadt. Het bevulde slipje neem ik mee. Tenslotte verlaat ik de woning in een gemoedstoestand die ik het best kan omschrijven als verstart. Het was teveel, te heftig. Ik heb zo'n enorme dosis Jessica gehad dat ik daarvan moet bijkomen. Thuisgekomen kruip ik uitgeput in bed en lig daar urenlang te staren. De liefde is mooi.